

אשה דיין פקד לגרש את עורך, העולם

בכתביו הפז, "מוחים נגד מדיניות ה' גירוש", וגם "ירושלים ערבית ותישאר ער' בית".

מדוע מפגינות דוקא הנשים? מדוע הן הן צועדות ברחו' בות ירושלים, מול אלות ה' משטרה, סופנות מהלומות וסילו-נימים? מדוע מפגינות לרוב התלמידות, וגם התלמידיים? מדוע לוחמות הן את מלחמת שכם הכבושה?

על כך יש תיאוריות רבות, מהן חכמות, מהן מנוחמות. (עיתון ישראלי אחד לא הת' בייש לפרסם את התיאוריה הבאה: הנשים רוצות, בתח'דכחן, להיאנס על ידי החיילים הישראליים. כשהן סופנות מכות, זהו עברון

של ציורי-שמן — מעשי ידיה של סעדה. ההורים הזקנים עברו לבית קרובים. בבית הריק נשארה מהא — לחכות ל' חיילים. נזחרו לה מיטה, מכשיר טלוויזיה, סלפון ושלושה כסאות בחדר ה' אורחים הגדול. מהא מחכה ל' נקישה על הדלת — הנקישה ה' שישית, של החבלנים שיפוצצו את הבית, את עולמה. "אני לא פוחדת לחיות לבד. אני אפתח כשיבואו היהודים", היא אומרת. ובינתיים היא שואלת אח עצמה אם שלוש אחיותיה באמת היו חברות במחתרת הלוח' מת, אם טכים אותן בבעצר, אם מענים אותן בשעת החקירה. יש שבועות רבות בשכם.

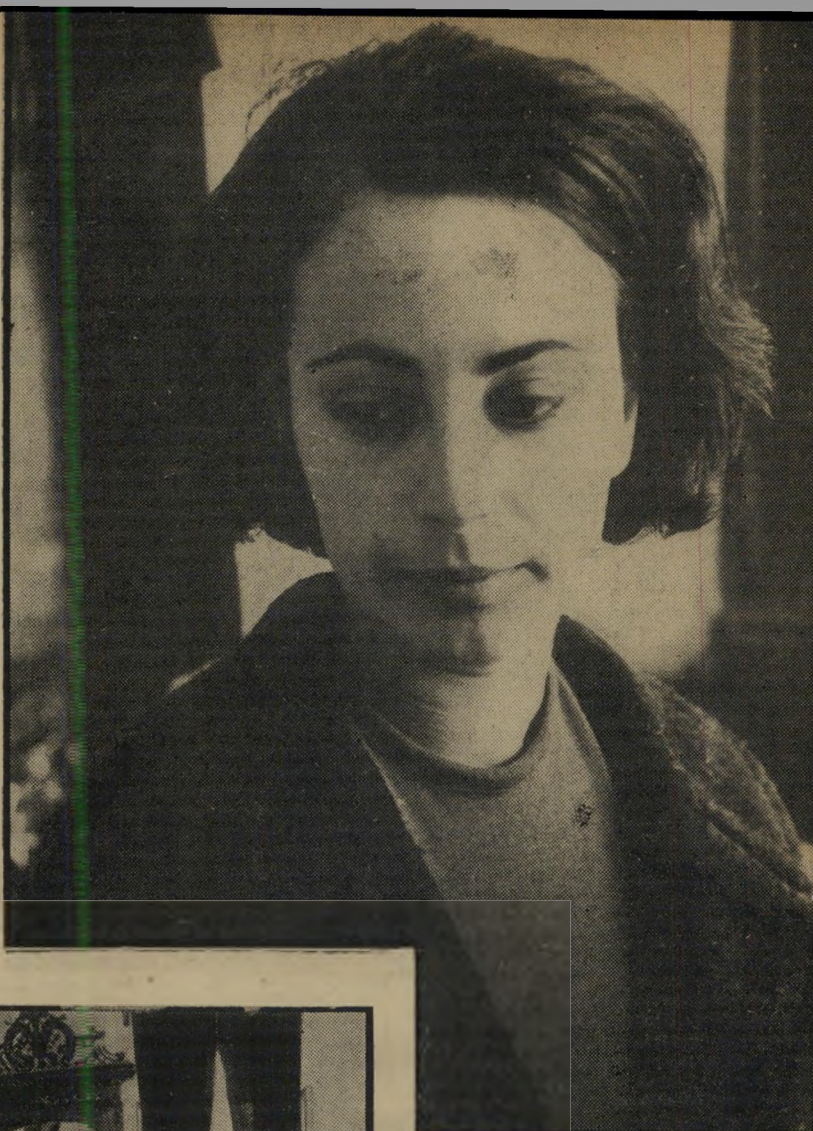
ובשבוע שעבר, כששמעה שנשות שכם עורכות שבת-שבת וזועב בעירייה, הלכה מהא והצטרפה. שקטה כרגיל. עדינה כרגיל. ואפילו היכה לרגע כשהוצגה בפני אורח.

אורי אבנרי

מדוע דוקא הנשים?

כהא אל-נבולסי היא אופיינית ל' נשות-שכם הלוחמות. נשים שרבות מהן שונות מסיפוס "האשה הערבית" כפי שהוא מצטייר בדמיונו של הישראלי הממוצע.

הן לבושות בצורה נאה, אפילו אלגנטית. הנוערות נורבות גרביים לבנים של האופנה. הבגדים שקטים, בטעם טוב. הן משכילות. ובצידן, כמובן: בנות הדור הישן, הלביר

האחרונה
מבנות משפחת נבול-סי, מהא, מסמלת בגורלה ובאישיותה את מצב נשות שכם, שגרם לשביתת-השבת בראשית השבוע שעבר.

פנים עדינות. דיבור שקט ותרבותי. נערה בת 23 ממשפחה טובה מאוד. משפחת נימר אל-נבולסי היתה המשפחה הר' עשירה ביותר בפלשתינה (א"י), בעלת רכוש עצום ביפו, חיפה ובאזור נתניה. היא עדיין עשירה מאוד. אחד מקרובי המשפחה, סוליי-מאן אל-נבולסי, היה ראש-המשלה בירדן.

מהא אל-נבולסי למדה שנה היסטוריה ב' אוניברסיטה של קאהיר. כיום היא עובדת סוצ'אלית מטעם משרד-הסעד.

עתה יושבת מהא לבדה לגמרי, בבית עצום שכולו ריק. היא מחכה נוקשות על שערי-הבית, שיבשרו את חורבן עולמה.

"היכוהו!"
מוענת אמו של סקף אל-חיס, בן ה'2, העצור בבית הסוהר למעלה משנה וחצי.

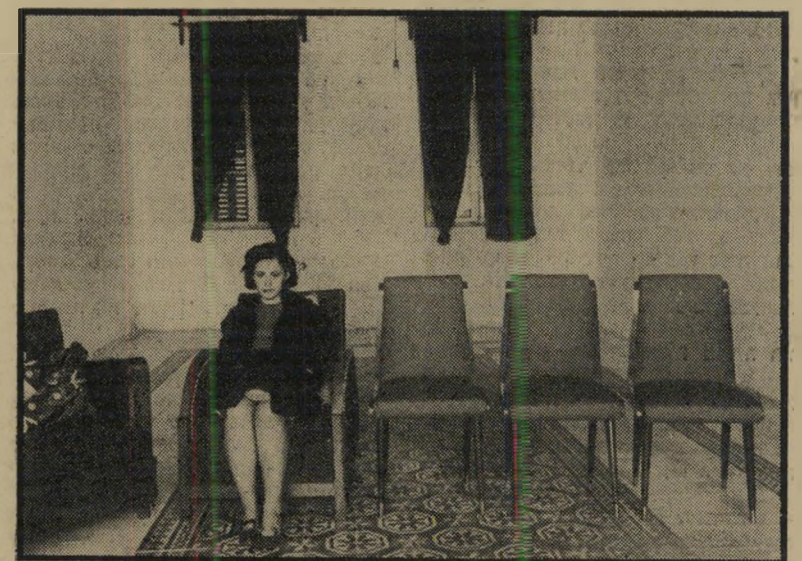
תחליף לאונס. — נדמה כי הכותב החכם לא ספג מעולם מכה של אלה ארוכה על ראשו. ואילו תח'הכרה שלו בוודאי יכולה לשמש נושא למחקר מאלף.)

התיאוריה הסבירה ביותר היא: הגברים בעלי רוח-הלחימה מצטרפים למחתרת. הם פשוט נעלמים, עוברים את הירדן, נמצאים במחנות אל-פתח והחזית העממית. או שהם נמצאים במחתרת בעיר עצמה. הנשים בע' לות רוח-הלחימה נשארות בבית, מפגינות. תיאוריה פשוטה יותר: תהיה התגובה של השלטונות כלפי הנשים קשוחה ככל ש'

התלמידה
אמל צאלה, 18, סר' ענת כי היחה בדר' כה מביה"ס, כאשר חיילים התחילו להכותה. היא מכחישה שזה היה בעת ההפגנה בעיר.

בימים ההם
חגיגה במשפחת נבולסי, לכבוד האחות ובעלה, שבאו לביקור מאמ"קה. הקיצונית משמאל: ונדה, שנעצרה ראשונה. לפי אחת בעת המעצר בכלא הישראלי. השנייה משמאל: סעדה, שנעצרה שנייה. שנייה מימין: היבה, השלישית שנעצרה. בעלת תואר ב'יא וציירת.

אותו המקום
בבי נבולסי, כפי שהוא נראה כעת. כהא לבדה מחכה לפיצוץ הבית, אחרי שכל הרהיטים, מלבד כסאות אלה, הוצאו על-ידי החשופה מחשש פן לא יהיה זמן להוציאם במיקרה של פיצוץ. אולם הבית הזה לא פוצץ.

מלאכה: הם הוציאו כל רהיט, כל חפץ, מן הבית עצום. כעבור כמה שעות נותר הבית ריק לחלוטין. רק בחור אחד נשארה ערימה של גרוטאות, כמה כסאות שנוקיים, כרים ישנים, שתי צלוחיות של שימורים וערימה

שש נקישות בדלת
פני שדושה שבועות עוד שקק הבית חיים. הוא היה מרוטה בהיור מזורח, ארבע הבנות והוריהן מילאו אותו חיים ופעילות. שלושת האחים והאחות המישית חיים באמריקה. האחות השישית לומדת חקלאות במיכללה בקאהיר.

ואז באה הנקישה הראשונה על הדלת. זה היה לאור היום, בשעה שלוש וחצי אחרי הצהריים. השוטרים אסרו את ונדה בת ה'16, כחשודה בהשתייכות למחתרת.

הנקישה השנייה היתה כבר סמוך לחצות. אסרו אח סעדה, בת ה'25, ביא של אוני-ברסיטת קאהיר.

הנקישה השלישית היתה אחרי חצות. ב' שעה אחת וחצי. אסרו את חיבה, בת ה'15. מהא נשארה הבת היחידה. הנקישה הרביעית לא ונעה לה. "היהודים" באו ו' ערכו חיפוש — אחרי כל המעצרים. הם לא מצאו דבר, ונהגו בסדר.

הנקישה החמישית היתה הגורלית ביותר. באו חיילים, כקרו את הבית, ערכו מדידות. בוי שכם הם מנוסים. הם מכירים את ה' סימן. כשעורכים מדידות כאלה, כך הם יודעים, פיורשו שעומדים לסוץ את הבית. ביתה של משפחת נבולסי הוא נכס ארכי-טקטוני. הוא נבנה לפני למעלה מ'150 שנה. בסיגנון החקופה התורכית, דומה למיבצר, עם חצר פנימית ושלוש קומות. ממשלת ירדן רצתה להפכו למוזיאון לאומי.

אבל למהא ולהוריה לא היה זמן לחשוב על כך. הם יודעים: כשמפוצצים, נותנים רק הרדעה של חצי שעה. לכן ניגשו מייד ל'